

Имено, Георгија за официјални симболи на своето Кралство го имал древниот македонски симбол - златножолтиот лав, а не двоглавиот орел. Тој бил толку многу горд на своето име, на својата родовска кнежевска династија и на својот македонски (мијачки) род, што му било под секоја чест да позајмува нечии туѓи симболи и грбови, при постоење на свои народносни, со античка древност и вредност. Според тоа, сите апликати презентирани во албанската романтичарска "историска" литература за грбот, знамето и печатот на кралот Георгија Кастриот, се чист фалсификат. Сите тие претставуваат класична конструкција и монтажа и немаат ништо општо и заедничко со симболите кои ги користел овој прославен македонски крал.

Од историските извори дознаваме дека по освојувањето на Кралството на Кастриотите, во 1478/79 година, Османлиите по налог на султанот Бајазит II (1481-1512), била спроведена широка акција за пронаоѓање и конфискување на сите предмети со кои се служел Георгија, и на сите пишани документи, како приватни, така и службени. Тоа било направено со цел да се согледа во што се состоела неговата магична сила и моќ, како и да се дознае за

Пишува:
д-р Петар ПОПОВСКИ

неговите интелектуални способности. Дури бил откопан и неговиот гроб во дворот на црквата "Св. Никола", во градот Леска, денешен Леш, за да се види какви сè предмети и реликвији биле ставени во ковчегот на Георгија Кастриот. Се претпоставува дека во таа акција, покрај мечот, лукот, стрелата, пушката,

Македонија", напишано со кирилски букви. Овој податок упатува на заклучокот дека државниот печат на Георгија имал две апликации во однос на писмото, но со иста содржина. Ист изглед имал и неговиот приватен печат, со таа разлика што околу лавот, со круна на главата, стоел натпис: "Верховниот крал Георгија Кастриот". Самиот факт што во тие печати нема ништо препознатливо, никаков симбол, ниту каков и да е знак со кој би се идентификувал албанскиот елемент - тоско-шиптарскиот и геомирдитскиот (арнаутско-курдскиот), доволно уверливо говори дека Георгија Кастриот немал ништо општо и заедничко со современите Албанци, со Курдо-Арнаутите. Карактерот на самите натписи, древниот македонски симбол - лавот и кирилското писмо на печатите, јасно ја определуваат и ја идентификуваат неговата народносна и национална припадност.

По примерот на Кастриотите, така и Дукљаните имале свои службени и при-

на на главата. Отфрлајќи ја категорично претпоставката на данскиот Музеј, со сигурност можеме да кажеме дека тоа е печат на Александар Дукљанин, што всушност кажува и самиот натпис. Сакал тоа некој да го прифати или не, непобитен е фактот дека симбол на Дукљаните, кои биле етнички Мијаџи, соплеменици на Георгија Кастриот, за свој родовски симбол го имале симболот на српската династија на Немањиќи, на Стеван Немања.

Ако направиме анализа на натписот на печатот, се добива следново објаснување: "Арванија-Србија. Бугари. Александар. Елесо", последниот назив е напишан на латински, а го означува градот Леска, денешен Леш или можеби местото Велес, во Дукљанскиот (Дуклагинскиот) предел, во кое, по сè изгледа, се наоѓала престолнината на властелинската грофовија на Дукљаните. Тоа значи дека неговата властелинска територија се протежала на дел од Арванија и на дел од Србија, дека населението го сочинувале Бугари, како што тенденциозно биле нарекувани Македонците од страна на Ромеите - Византијците, со цел засекогаш да го избришат името Македонија и Македонци, потоа дека се работи за грофот Александар Дукљанин и дека неговото седиште се наоѓало во местото Леска (лат.: Елесо) или, евентуално, во местото Велес, во истиот предел. Изнесените податоци се од особено значење за историјата на Македонија и македонскиот народ, со кој на документарен начин се посведочува македонскиот карактер на денешна Северна Албанија и на дел од Србија, до Призрен, во средните векови.

LAVOT JA ROBI VA ROM

свечената кралска облека, шлемот и златната чаша од која пиел вино, која била подарок од неаполскиот крал Фердинанд I, за кои со сигурност се знае дека се чуваат во историската збирка во Истанбул, а која сè уште е недостапна за јавноста, се наоѓаат и печатите и перото со кое тој пишувал. Синот на Константин Кастриот, најмладиот - Јован Кастриот, му раскажувал на летописецот Жунгулоски дека дедо му Никола чувал дел од оставнината на Георгија Кастриот, меѓу кои и пишани документи со неговиот печат и потпис, но дека сè тоа му било уништено во 1863 година, кога арнаутска разбојничка банда, откако го ограбила, му го запалила домот. Печатот имал тркалезно-кривулеста форма, со лав во средината и круна на главата, а околу него натпис "Кралство Епир -

ватни печати. Тоа било карактеристика за сите властелини кои произлегувале од мијачката етничка група. За голема среќа, во Државниот музеј во Голпенгаген, во Данска, се чува бронзен печат, кој го користел Александар Дукљанин (1452-1472), современик на Георгија Кастриот, заведен под број 44, со кој се расветлуваат многу значајни прашања со кои денес шпекулира албанската наука. Печатот има тркалезна форма, на него во средината има двоглав орел, а околу со кирилски букви е напишано: "Арв-Сервиа. Булгари. Александрo. Елесo". Во спомнатиот Музеј сметаат дека тоа е печатот кој му припаѓал на Георгија Кастриот, што е без основа. Имено, како што рековме и погоре, печатот на Георгија за свој симбол го имал симболот на Кралството Македонија - лавот, со кру-

Како што може да се забележи, со овие изворни податоци се демантираат сите измислици, фалсификати и шпекулации кои свесно, надвор од историската акрибија, ги прави албанската наука со намера да го докаже албанскиот, односно геомирдитско-курдското и тоско-шиптарското потекло и карактер на кралот Георгија Кастриот. Имено, Георгија за официјални симболи на своето Кралство го имал древниот македонски симбол - златножолтиот лав, а не двоглавиот орел. Тој бил толку многу горд на своето име, на својата родовска кнежевска династија и на својот македонски (мијачки) род, што му било под секоја чест да позајмува нечии туѓи симболи и грбови, при постоење на свои народносни, со античка древност и вредност. Според тоа, сите апликати

ИЗГЛЕД НА ЗЕМСКИОТ СИМБОЛ (ЗНАМЕТО) НА КНЕЖЕСТВОТО ДУКЉА, ШТО ЗАФАКАЛО ДЕЛ ОД МАТИЈА, ДЕНЕШНА СЕВЕРНА АЛБАНИЈА, ОД ВРЕМЕТО НА КНЕЗОТ ПАВЛЕ ДУКЉАНИН И НА СИН МУ АЛЕКСАНДАР (XV в.). ОВОЈ АПЛИКАТ БИЛ ПРЕЗЕМЕН ОД СРПСКОТО ДЕСПОТСТВО, ШТО БИЛ ВО УПОТРЕБА ВО ВРЕМЕТО НА КРАЛОТ СТЕВАН НЕМАЊА (1199-1206). РАЗЛИКАТА МЕЃУ ТОА ЗНАМЕ И ЗНАМЕТО КОЕ ДЕНЕС ГО КОРИСТИ РЕПУБЛИКА АЛБАНИЈА Е ВО ТОА ШТО ОД СТАРИОТ АПЛИКАТ Е ИСФРЛЕН САМО ХРИСТИЈАНСКИОТ СИМБОЛ - КРСТОТ.

презентирани во албанската романтичарска "историска" литература за грбот, знамето и печатот на кралот Георгија Кастриот, се чист фалсификат. Сите тие претставуваат класична конструкција и монтажа и немаат ништо општо и заедничко со симболите кои ги користел овој прославен македонски крал. Карактеристично е тоа дека сите странци - англосаксонци, вклучувајќи и некои Срби и Хрвати, кои тврдат дека за свој земски симбол Георгија Кастриот го имал двоглавиот орел, сепак се разликуваат од тврдењата на албанските "конструктори". Имено, сите тие стојат на становиштето дека "двоглавиот орел на Скендербег не бил црн, туку повеќебоен". На нивните презентирани апликати силно

занес на албанската наука оди до таму што веќе и она што има некаква вистина во нејзината литература, во современата наука се става под дебела лупа, под длабоко сомневање. Доволно е да се земе само преводот од латински на албански јазик на делото на биографот на Георгија Кастриот - Маринус Барлетиус, се разбира со сите негови грешки, произволности, несериозности и пропуски, па да се види какви сè конструкции, монтажи, штимувања и фалсификати се вршени врз содржината на текстот, што тоа дело веќе не може да се препознае. Ниту еден негов дел не личи на оној вистинскиот, бидејќи сите факти се целосно извртени, во корист на големоалбанската романтичарска

кнез, цар, крал и слично, сепак му го доделуваат со титулата "крал на Македонија". По битката во Дебарско Поле, во летото 1444 година, тој веќе и официјално почнал да се титулира како "крал на Македонија и кнез на Епир и Арванија".

Во овој контекст - да заклучиме. Прво и основно е тоа што Георгија Кастриот по потекло не бил ниту Гего-Мирдит (Курдо-Арнаути), ниту Тоско-Схигипетар, туку чистокрвен Македонец - Мијак, дека неговите борци не биле Курдо-Арнаути, односно Албанци, како што во сториите за него се нарекувани неговите соплеменици од страна на неупатените квази-историчари, англосаксонци, туку Епирати, Трибали, Бугари, односно Словени, припадници на мијачките етнички гранки - Хоти, Кастрати, Клименти, Дебрани, Улуфи и Естевци, и како најсуштествено - во времето на Георгија Кастриот, ниту Гего-Мирдитите (Курдите), ниту Тоско-Схигипетарите не биле присутни на тие простори. Дури и да биле присутни, тие не би биле на страната на Георгија Кастриот, бидејќи откако се знае за нив, од нивната колонизација на балканските простори, по XVI, односно XVII век, биле соучесници во власта и десна рака на Османлиите, поради што немало причина да се борат против нив. Ако, пак, го анализираме составот на елитата која го опкружувала Георгија Кастриот, не ѝ оди во прилог на албанската наука. Според личните имиња и патронимите, не само припадниците на неговото потесно и пошироко семејство, туку и луѓето кои го опкружувале имале впечатливи македонски, во најголем дел хрис-

ANTI ^ ARSKATA NAUKA

е изразена златножолтата, сината и белата боја, а црната и црвената боја, за кои албанските "конструктори" тврдат дека наводно "на нив се присетувал биографот Барлет" - ги нема, што се вели, ни за лек. Според тоа, дури и да ја земеме за точна претпоставката дека Георгија Кастриот за свој симбол го имал двоглавиот орел, всушност според апликациите презентирани од страна на странците, кои на Албанците им го наметнаа тој симбол кој наводно го користел Георгија Кастриот - не е ист. Писателот Глишиќ вели дека "е излишна секаква констисторичарска експертиза, за да се види како се работи со принт-репринт репродукција на графиката што се прави во Албанија со помош на ножици". Имајќи го сè ова предвид, можеме да кажеме дека романтичарскиот

кауза. Имено, во оригиналното дело на Барлетиус никаде не се спомнуваат термините Албанија и Албанци, туку само Епир - Епирати и Македонија - Бугари, односно Трибали. Што е сосема разбирливо, бидејќи во времето на кралот Георгија Кастриот тие термини, термините Албанија и Албанци, не биле познати, туку само Арванија и Арваните, а тие термини, за разлика од првите имат сосема друго етимолошко значење и објаснување и многу ретко се употребувале. Во тоа време таа територија била третирана исклучително како составен дел на Македонија. Така ја третираа и Турците, сè до нивното повлекување од арванитските простори. И не случајно Георгија Кастриот, иако бил многу скромна личност, кој го мразел титулирањето со звучните имиња: војвода,

тијански (православни) библски имиња, карактеристични за македонскиот мијачки етнос. Значи - не азиски, кавказки, муслимански, туку чисто македонски. Да не зборуваме за топонимјата, која целосно, без исклучоци е старомакедонска, со особености и карактеристики на македонскиот јазик и култура. Крунска сведоштво за тоа претставуваат современите документи, документите од тој период, кои денес се чуваат во италијанските, француските и во хрватските државни архиви. Ова само како едно појаснување за да се знае историската акрибија, за да не се гаат погрешни илузии и заблуди и да се шпекулира со историските изворни факти и сведоштва, како во поглед на земските симболи на Георгија Кастриот, така и во однос на неговото потекло.